wastane — läks ka, ja Rein temmaga. Hans jäi nende assemele niitma.

Kui nad puhko maad kõndind, aias Prao Laur neist móda. Ommeti witwis ta, nendega jutto aiades; sest sedda ta armastas wägga. Agga kui ta nende willetsust kulis, naeris ta täiest suust, ütteldes: sedda sa iast ükši jätsid! ma kuulsin ka kissendawad. Oled isse ommeti Hanso suur tuttaw? kostis Tio. Tuttaw, tuttaw, pommises Laur wasto, eks ma olle iggaühhega tuttaw? ja soitis emale.

Oh sa innimenne! ütles Tio — kui nabrad ja saud risute, kül siis aitate teine teist ja nisuggune naerab meid. Ärra pahhanda meelt, ütles Rein, surreb se laps, siis naerab meid mitto; agga siiski ma ei taggane, teisi aitmast. Nenda rákides nad jälle, ehk wersta emale said, ja Rein kergitas Tio koorma, last kandes. Siis tulli üks naene, soites, nende wasto. Kui südda wallutab, siis silm sedda tunnistab — mis hädda aiab teid, waesed? küsfis sepärrast se naene — ja omma hädda rákida, on igga häddalisse ainus kergitus, Agga kui se naene nende jutto kuulnud pöras ta omma minnemist taggasi, ja wottis Tiut lapsega wankri peále, ütteldes: mul on kül wanna hobbone, agga ikka ommeti astub ussinaminne kui innimenne, liati naesterahwa innimenne, ja siin ei olle aega wita — ma wiin selle jure, kes mitto aitnud. Sest jäi Tio südda jälle lootsamaks.

Agga nende te jäi ka ikka kitsamaks — ja keigekitsama kohha peäl seisis heinakoorm katkiläimud astiga — ning mollemal pool mets, et jalla häddast läbbi käia. Oh, meie waesed! ütles Tio — óige nago olleks Jummal isse meie wasto. Sest sannast sai Reino meel haigeks, ja ta ütles: olleme siis meie Jummala wasto, et ta meie wasto peaks ollema? innimesse kohhus on keik kannatada! ja Tio wastas, öhkades wankri peält mahha tulles: anna andeks, ma kannatan! Siis ütles se tekäia-naene: ma otaksin siin ehk óini, kui ma isse mitte, kiddur keik, óige praego abbi emesele kula-

Eesti Rahwa Kalender 1821